

Kalm

SAMAL ÕHTUL, kui preili Charing astus salongi, et oma kahe nõo abieluettepanekut kuulda, peatus veidi pärast kella seitset Arnside'ist umbes miili kaugusel nelja tee ristumiskohas asuva Blue Boari väikese võõrastemaja ees üüritöld. Tõllast väljunud noormees oli ilmselgelt kõrgseltskonna üks peenemaid liikmeid, sest ehkki tema moeasjus eksimatu kriitikameel ei olnud lubanud tal sõita maale sinisest peenvillasest kangast pikas sabakuues, helekollastes pükstes ja tuttidega ratsasaabastes – tänu millele oli tal pealinnas tõelise keigari kuulsus, kes käis ainult kõige kallimate rätsepate juures –, oli tal siiski seljas laitmatult istuv ratsakuub, jalas uhked püksid ja läikivad kõrged saapad. Viimaste valge ülemine serv, mis oli tema täiusliku maitsemeele tõestuseks, jäi pika ja mitmekihilise reisimantli varju. Mantel oli siidvoodri ja mitme õlakeebiga ning kinnitatud rinnal kahe suurte pärlmutrist nõõpide reaga. Tema lühikeseks lõigatud pruunidel juustel, mis olid õliga soengusse seatud, asetses kõrge kõvakübar, mis oli pähe sätitud täpselt õige nurga all, jättes sel kombel veidi ulja, ent samas viisaka mulje. Käes olid tal helepruunist pehmest nahast kindad ja kaenla all jalutuskepp. Kui ta oli võõrastemajja astunud ja oma reisimantli, mis oli temast petlikult koguka mulje jätnud, seljast heitnud, ilmus selle alt nähtavale sale, keskmist kasvu elegantne noor härrasmees. Tal oli lahke, aga silmatorkamatu nägu ja ta paistis välja kuidagi hajameelne. Oma mantlit, kübarat, keppi ja kindaid võõrastemaja peremehe kätte andes ilmus tema näole kergelt murelik ilme, ent olles heitnud peeglist läbitungiva pilgu, ta rahunes, sest

tema särgikrae kõrged otsad olid korras ja keerukalt seotud kaela-sidet oli samuti lihtne korrastada. Seepeale tema murelik ilme kadus ja ta võis muudele asjadele keskenduda.

Peremees, kes oli teda tervitanud lugupidamisega – tegu oli ikkagi jõuka ja moeka härraga –, ent samas ka heatahtliku kiindumusega, kuna ta tundis noormeest juba sellest ajast, kui too oli veel väike ja teadis tema puudusi, ütles juba teist korda: “Söör, milline meeldiv üllatus. Te pole kaua aega siinkandis käinud. Ilmselt olete teel Arnside’i.”

“Jah,” kinnitas teeline. “Oleksin äärepealt söömise ära unustanud! Minu vanaonu pakub nimelt süüa neetult vara, Pluckley. Õnneks meenus see mulle siis, kui olin jõudnud umbes miili kaugusele teie võõrastemajast. Ma söön parem siin.”

Blue Boaris ei käinud just sageli peenemat rahvast, ent peremees, kes teadis, et tema abikaasa on osav perenaine, võttis selle soovi vastu täiesti häirimatult. “Ma ei saa väita, et te eksite, söör,” lausus ta silma pilgutades. “Härra Penicuik on küll äärmiselt lugupeetud inimene, aga samas olen kuulnud, et ta ei priiska just söögiga ja lisaks olevat ta härra Stobhilli sõnul ka veiniga kitsi. Astuge nüüd kohvituppa, söör. Seal põleb kaminas tuli ja ega sinna peale teie kedagi tule. Ma tooksin teile hea meelega parimat šerrit, mida siinpool Londonit saada on, ja kuni te seda mekite, praeb mu kaasa teile mõned paneeritud seened. Te ju teate, et meil siin tavaliselt mingeid Prantsuse delikatesse ei tellita ja peale praetud seente on meil vaid lambaliha ja hane-kalkuniliha pirukat, mida te kindlasti unustanud ei ole, ning natukene keedetud turska ja pudingut, kui soovite.”

See tagasihoidlik eine kiideti heaks ja härra Pluckley lahkus.

Peagi oli laud kaetud ja külaline võis hakata suurepäraseid roogasid nautima. Lisaks peremehe kirjeldatud toitudele oli laual näha ka austreid taigas, kana-köögiljasuppi, vasikaliha ja keedetud keelt kaalikaga. Pudel Burgundia veini, mida tal oli õnnestunud soodsa hinnaga hankida, aitas toidu alla loputada ning lõpetuseks võttis noor ja moekas härrasmees konjakit, olles jälestusvärinaga portveini tagasi lükanud.

Uks avati just siis, kui noorherra parasjagu elustavat märjukest maitses ja peremehe räägitud kohalikku klatši kuulas. Herra Pluckley lahkus, teatades, et ta ei lase ühelgi matsil noorherrat segada. Kohvituppa kandus hääle kõminat ja hetke pärast ilmus herra Pluckley uuesti välja, näol äärmiselt üllatunud ilme, sõnades: “Söör, ma ei osanud arvatagi, kes sellisel kellaajal tulla võib, pealegi on hakanud lund sadama ning kõige tipuks on ta tulnud jalgsi ja ilma teenrita! See on preili Charing, söör!”

“Häh?” ütles noorherra veidi ehmununa.

Peremees hoidis ust lahti ja preili Charing astus lävele, seljas tavaline, ehkki mitte kuigi ilus keep. Neiu seisatas korraks. Kuna tema kapuutsi paelad olid kõvasti lõua all kinni seotud, ääristas preili külmast punaseks muutunud ninaotsaga nägu inetu kroogitud villane kangamass. Preili Charingi välimuses polnud midagi romantilist, aga viis, kuidas ta sisenes, oleks häbisse jätnud ka parima näitleja. “Sina!” hüüdis ta põlglikul toonil. “Oleksin pidanud seda aimama!”

Lugupeetud Frederick Standen oli kerges hämmelduses. Talle tundus, et preili Charing oli teda nähes üllatunud, aga ühtaegu ka millegipärast pahane. Ta protesteeris: “Pagan võtaks, Kitty, mind kutsuti!”